

Hồi Thứ Hai Mười Tám

NGŨ NGUYỆT HOA TRANG THÙ HẬN CÀNG SÂU

Tần Ngọc Nhân ngậm đưa mắt ra hiệu cho Quan Hạo, vừa nói với lão bà:

– Sư mẫu, bất luận thế nào hôm nay không thu thập tiểu tử này không được.

Tần Trường Thái đã lâu không lên tiếng, bộ dạng lão gầy khô mệt mỏi nói:

– Đại muội tử, tiểu tử này huynh cũng cảm thấy có vấn đề, chỉ bằng không giết hẳn, nhưng trước trời hắt đưa đi, muội thấy thế nào?

Lão bà dường như có điều do dự chưa quyết, chợt nghe Kim Tiểu Sơn cười ha hả một trận, nói:

– Nhị lão gia, Mặc Vân Cốc đối với lão tệt. Thủy đại thúc kính trọng lão như bậc trưởng bối, tại sao chỉ mới mấy ngày lão đã hoàn toàn quên hết, hôm nay lại đòi trời Kim Tiểu Sơn này, không sợ đại thúc thương tâm sao?

Tần Trường Thái sầm mặt nói:

– Tiểu tử mi mới đến Mặc Vân Cốc mấy ngày, đã đưa thân ra gánh vác việc nhà của Mặc Vân Cốc, lão nhân gia cho rằng Thủy Hành Vân nuôi dưỡng tiểu tử ngọc mi để thay hắt xuất trận, cho nên trước bắt mi, Thủy Hành Vân tự nhiên sẽ ngoan ngoãn vâng lời.

Lòng thoáng khấn trương, mắt hơi khép hờ, chàng trề miệng nói:

– Nhị lão gia, lão nên biết thân tiểu tử này mang nặng chữ “Kim”, chỉ e khó để cho lão bắt lấy như lão mong ước, tính tình Kim Tiểu Sơn này chỉ thích ngọt ngào không thích cộc cằn.

Tần Trường Thái giận dữ mắng:

– Hảo tiểu tử, trong mắt mi không có bậc trưởng thượng, dám súc phạm bề trên, xem lão tử này thu thập mi.

Quan Hạo ở cạnh chuyển người nhảy xuống mình người, chậm rãi tiến đến gần Kim Tiểu Sơn, vừa nói:

– Nhị thái gia, chúng ta liên thủ thế nào?

Tần Trường Thái trầm giọng quát:

– Lui sang một bên.

Quan Hạo đã tuốt kiếm cầm tay, còn tay trái lại thấy đã mang găng tay tơ vàng.

Lão bà hừ một tiếng nói:

– Tiểu tử, mi tự tin đủ sức thoát khỏi nơi đây chăng?

Kim Tiểu Sơn cười nhạt nói:

– Vì Mặc Vân Cốc, vì Thủy đại thúc, càng vì uy danh của Diêm Vương Thoa, tiểu tử phải tận sức mà làm.

Lão bà nhẹ gật đầu nói:

– Trung can nghĩa khí, Diêm Vương Thoa nằm trong tay mi chưa hẳn mất đi uy thế, giờ lão bà này tạm lui sang một bên để xem bản lĩnh mi thế nào?

Dứt lời, nhún mình lên lưng ngựa, như ngồi trên núi cao mà coi hổ đấu. Khi đôi bên đã sắp lâm trận, đột nhiên từ phía xa vang lên tiếng vó ngựa khua dồn dập.

Tất cả cùng ngạc nhiên nhìn về phía xa sơn đạo, đôi bên hầu như không đoán ra những hán tử trên lưng đám ngựa đó có thể là ai chứ?

Cuối cùng ngựa cũng đã phi vút đến, người đi đầu râu đỏ đầy mặt, miệng rộng tướng mạo không khác gì Hỏa Tinh chân nhân.

Đúng vậy, người này chính là Lang Lão Đại, sau lưng lão là bảy hán tử hình dạng khác nhau.

Thì ra đó là Lang Lão Đại và Thạch Bắc Đầu, Vương Tráng, Vạn Lý Phong, Cát Chính Bát, Tần Trung, Bao Văn Thông và Trương Hiệp.

Tám võ sĩ Mặc Vân Cốc đến rất nhanh, thoáng chốc đã lên đến hiện trường.

Toàn bộ người có mặt ở hiện trường đều chấn động.

Còn Kim Tiểu Sơn cười ha hả nói:

– Hay lắm, bọn mi lại có thêm quân cứu viện rồi!

Tần Ngọc Nhân linh lợi vừa nghe Kim Tiểu Sơn nói, lập tức biết ngay chàng không biết tám người trước mặt, nhưng y thị lại biết rất rõ bọn tám người Lang Lão Đại.

Chỉ nghe y thị lạnh giọng bảo Lang Lão Đại:

– Lang Lão Đại, bọn mi đến đúng lúc lắm, mau thu thập tên tiểu tử này cho ta.

Lúc này, Thạch Bắc Đầu trầm giọng hỏi Lang Lão Đại:

– Lang Lão Đại, có phải Lâm Đồng lão tử dẫn dò chúng ta đến?

Lang Lão Đại nhìn kỹ Kim Tiểu Sơn, bất giác phẩn chấn tinh thần, mỉm cười hỏi:

– Hảo bằng hữu có phải họ Kim?

Kim Tiểu Sơn ngạc nhiên hỏi:

– Lão biết ta?

Lang Lão Đại cười vang như sấm nổ, nói:

– Ta không biết bằng hữu, nhưng món đồ trong tay bằng hữu thì ta biết.

Kim Tiểu Sơn giơ cao tay phải, Diêm Vương Thoa xoay vun vút trong tay chàng, cười hỏi:

– Có phải Diêm Vương Thoa không?

Đột ngột, tám đại hán đều ngửa cổ cười vang.

Tần Ngọc Nhân chỉ Kim Tiểu Sơn nói với Lang Lão Đại:

– Có nghe rõ chưa, ta muốn bọn mi liên thủ thu thập tiểu tử này.

Mặt đang cười biến thành mặt giận, Lang Lão Đại hậm hực nói:

– Đừng có dọa người, nhị phu nhân đáng ghét của ta, tám người bọn ta tuy không ở trong Mặc Vân Cốc, nhưng những việc xảy ra trong Mặc Vân Cốc, Lâm Đồng đã kể hết cho bọn ta nghe rồi, giờ đây bọn ta phụng mệnh cốc chủ gọi về Mặc Vân Cốc để hành động.

Lão vừa chỉ Kim Tiểu Sơn vừa hỏi:

– Họ Kim, mi có phải là môn sinh đặc ý của cốc chủ?

Kim Tiểu Sơn vội cười nói:

– Hay lắm, thì ra các vị là tám người trong thập đại võ sĩ của Mặc Vân Cốc, thế thì Cung Thái Ất và Trương Bưu hai vị đang chờ các vị vào cốc, các vị mau đi đi.

Lang Lão Đại nghiêng đầu hất mặt nói:

– Giờ đây địch bạn đã phân rõ, ngay họ Quan cũng ở đây, chi bằng trước tiên thu thập chúng tại đây rồi cùng nhau về Mặc Vân Cốc, thế nào?

Kim Tiểu Sơn vốn đang cô thế, bây giờ đột nhiên tình thế tốt hẳn lên, lẽ ra chàng phải kịp thời nắm chắc cơ hội này mới phải, nhưng trong lòng chàng suy nghĩ nhanh như điện chớp, sáu tên bất lương trước mặt, đáng ghét chỉ có hai người, nhưng hai tên này đều phải chết trước mặt Thủy đại thúc, hai người kia lại là trưởng bối của Thủy đại thúc, càng phải do Thủy đại thúc quyết định.

Thoáng do dự, Kim Tiểu Sơn lắc đầu nói:

– Trận này tạm thời không thể kết thúc được.

Chàng quay người bước đến, ôm quyền nói với lão bà đang ngồi trên lưng ngựa:

– Lão thái thái, nếu lão bà đồng ý theo tiểu tử đi một chuyến về Mặc Vân Cốc, nhất định lão thái thái sẽ rõ mọi chuyện.

Lão bà nhìn tất cả mọi người, còn chưa mở miệng đã nghe Tần Trường Thái nói:

– Đại muội tử, sớm muộn cũng phải chạm mặt nhau, chúng ta tạm thời theo Quan Hạo đi, sau đó ước hẹn ngày giờ, muội thấy thế nào?

Lão bà gật đầu nói:

– Vậy cũng tốt.

Gác cây trường lên, lão bà nói với Kim Tiểu Sơn:

– Về nói với đại thúc mi, mấy ngày sau ta sẽ đến Mặc Vân Cốc tìm hấn, nếu hấn còn nhận lão bà này là sư nương của hấn, thì bảo hấn đừng tránh mặt ta.

Kim Tiểu Sơn vội cười nói:

– Lão thái thái quá lời rồi, chỉ e Thủy đại thúc nghe gót ngọc của lão thái thái đến gần Mặc Vân Cốc, tiểu tử còn chưa kịp tỉnh vào Mặc Vân Cốc không chừng đã bị mắng cho một trận rồi.

Lão bà không chờ Kim Tiểu Sơn nói dứt lời, ra roi phóng ngựa đi, bọn Tần Ngọc Nhân cũng đành phải đi theo.

Lúc này bọn Lang Lão Đại tám người đã nhảy xuống mình ngựa, cùng vây Kim Tiểu Sơn vào giữa, Lang Lão Đại vỗ vai chàng cười ha hả nói:

– Kim huynh đệ, may mà có huynh đệ, chỉ một Tần lão đầu, ta biết đã rất khó đối phó, huynh đệ trái lại không lo không sợ, vững như núi Thái Sơn.

Vạn Lý Phong chỉ về phía xa bọn Quan Hạo đi, hỏi:

– Bọn họ đi về đâu vậy?

Kim Tiểu Sơn vừa nhìn đã mỉm cười nói:

– Ngũ Nguyệt Hoa trang ở Đào Hoa ao, đó mới chính là hang ổ của Quan Hạo, chỉ đáng tiếc ta không thông thạo đường trong dãy núi Đại Sơn, nếu không đã sớm tìm ra rồi.

Lang Lão Đại cúi đầu trầm tư một hồi, rồi bứt một sợi râu đỏ trên mép miệng lẩm bẩm:

– Ao Đào Hoa, Ngũ Nguyệt Hoa trang là những nơi nào, sao trước nay ta chưa từng nghe qua.

Cát Chính Bát toét miệng cười nói:

– Mặc kệ ao Đào Hoa, Ngũ Nguyệt Hoa trang gì cũng được, tạm thời về Mặc Vân Cốc rồi hãy bàn.

Kim Tiểu Sơn đáp:

– Đúng, Thủy đại thúc sẽ tự có cách an bài, dường như người đã phái người đi khắp nơi tra hỏi, lúc này trở về hoặc giả có thể biết được.

Chàng vừa dứt lời, mọi người lập tức lên đường, ra roi phi ngựa về phía Mặc Vân Cốc.

o O o

Quả thật sắp đến tết rồi.

Năm mới cho người ta hy vọng vì năm mới vừa bắt đầu, ai mà không rộn rã chào đón chứ?

Trong Mặc Vân Cốc quả thật náo nhiệt, tổng quản Lâm Đồng bận bịu chạy ra

chạy vào, lão dẫn người từ Mặc Trúc Lâm, sửa sang một mạch đến vách đá sau Mặc Vân Cốc, thậm chí ngay đến Bát Giác Đình đã lâu không tu sửa, lão cũng phải người sửa sang sơn phết lại.

Dương nhiên, đây là do Mặc Vân Cốc chủ Thủy Hành Vân dặn dò phải làm, vì để tạo may mắn cho việc chấn hưng Mặc Vân Cốc trong tương lai.

Bọn chín người Kim Tiểu Sơn về đến Mặc Vân Cốc, trong Bát Giác Đình có người đang làm việc, chín người vừa nhìn đã thấy Mặc Vân Cốc đang muốn hồi phục lại thanh thế ngày xưa, nên đều đưa mắt nhìn nhau cười vui sướng.

Kim Tiểu Sơn dẫn đầu chín người đi thẳng đến trước sân đại đình xuống ngựa, đã thấy Lâm Đồng cười ha hả bước đến đón nói:

– Lang Lão Đại, quý vị trở về so với ta tưởng tượng sớm hai ngày.

Kim Tiểu Sơn hỏi:

– Thủy đại thúc còn ở trên đại đình không?

Lâm tổng quản chỉ vào trong nhà trong nói:

– Đang nói chuyện với Biển đại phu ở hậu đình trưa nay. Tiên cô nương vừa nhắc nhở tiểu gia, tiểu gia đã về đến, mau vào đi.

Kim Tiểu Sơn khoát tay nói:

– Chúng ta vào nhà.

Lâm tổng quản cũng theo chín người đi vào hậu đình, Kim Tiểu Sơn cơ hồ ngạc nhiên hỏi:

– Tổng quản, giữa vườn này không phải là hồ nước sao? Sao lại biến thành tòa giả sơn còn quả thật giống một quả núi nhỏ nữa?

Lâm Đồng ngoảnh đầu cười đáp:

– Kim tiểu gia, trước kia trong này vốn là một tòa giả sơn. Sau khi họ Quan bá chiếm Mặc Vân Cốc, không lâu hẳn cho người dời giả sơn đi, ngay cốc chủ trở về, đương nhiên Mặc Vân Cốc hồi phục lại cảnh quan cũ.

Đám người đến hành lang hậu đình thì Thủy Hành Vân đã bước ra cửa, bọn tám người Lang Lão Đại thấy Thủy Hành Vân biến thành ồm như que củi, bất giác lòng họ đều chua xót.

Lang Lão Đại vội bước lên trước, ôm quyền thi lễ, cao giọng nói:

– Bọn thuộc hạ Lang Lão Đại tham kiến cốc chủ!

Thủy Hành Vân gật đầu nhưng đôi mắt đã rướm lệ nói:

– Về thì tốt rồi. Trước kia bọn mi cũng chịu cay đắng vì ta, do ta không đúng đã làm liên lụy đến bọn mi.

Kim Tiểu Sơn vội cười đáp:

– Tiểu tử giữa đường gặp họ, cũng gặp phải họ Quan...

Thủy Hành Vân giật mình, lập tức hỏi Lâm Đồng:

– Chỗ ở của họ đã an bài xong chưa?

Lâm Đồng đáp:

– Đã sắp xếp mấy ngày trước rồi.

Thủy Hành Vân gật đầu nói:

– Thế thì tốt, bọn mi nghỉ ngơi trước, đi đường mệt mỏi lắm rồi.

Lâm Đồng dẫn bọn Lang Lão Đại rời khỏi hậu đình, đi trở ra phía trước.

Lúc này, Thủy Hành Vân mới bảo Kim Tiểu Sơn vào trong hậu đình. Biển Hòa và Tiền Phụng không có ở đó, nhưng Kim Tiểu Sơn không hỏi, chỉ vội tháo tượng Kim Bồ Tát trên lưng đặt xuống bàn.

Thủy Hành Vân sờ vào tượng bồ tát, rồi hỏi:

– Chuyển đi Lạc Dương này thuận lợi chứ? Họ Tư Đồ không làm khó tiểu tử chứ?

Kim Tiểu Sơn mỉm cười đáp:

– Tiểu tử theo lời đại thúc nói không sót một chữ, nói đến nỗi lão tặc quan kinh hoàng choáng váng, ngoan ngoãn lấy ra tượng Kim Bồ Tát, đâu còn dám làm khó tiểu tử.

Thủy Hành Vân cười lạnh một tiếng nói:

– Từ tình hình của chúng mà xem, quả thực họ Quan câu kết với Tư Đồ Tráng hai người.

Kim Tiểu Sơn nói:

– Phía thôn Lão Kim Khoáng đã chết mất nhiều người đãi vàng, nếu không phải có nhân vật lớn như Tư Đồ Tráng chống lưng cho họ Quan, thì huynh đệ họ Quan làm sao có thể một tay che trời.

Lúc này, Biển Hòa và Tiền Phụng hai người cũng bước đến. Tiền Phụng vui mừng kéo tay Kim Tiểu Sơn nói:

– Huynh từ Lạc Dương về đây, muội nghe người ta nói Lạc Dương là nơi rộng lớn, tường thành trên đó rất cao, trên đường phố nhất định rất náo nhiệt.

Kim Tiểu Sơn cười cười đáp:

– Lạc Dương rất lớn, chung quanh tường thành năm dặm rưỡi Lạc Dương đương nhiên náo nhiệt, kể đó hoa lệ giai nhân tài tử đông như hội không thể tưởng tượng nổi, chỉ tiếc huynh chưa du ngoạn nơi đó, đến làm xong việc lập tức trở về, ngay cả một chiếc nhẫn, một chiếc khăn tay cũng không mua một món mang về cho muội, muội đừng giận huynh.

Tiền Phụng mỉm cười nói:

– Vật dụng cho phụ nữ dùng ở Mặc Vân Cốc có rất nhiều, có nhiều loại trước

kia muội chưa từng thấy qua, đủ để muội dùng rồi, huynh chỉ cần bình an trở về, đủ khiến muội vui hơn bất kỳ tặng vật nào.

Biển Hòa cười nói:

– Tiểu tử nghe chưa, Phụng cô nương thân thiết với tiểu tử như vậy, tiểu tử lấy cái gì báo đáp?

Kim Tiểu Sơn nhìn Thủy đại thúc, đột nhiên nhận thấy trong mắt Thủy đại thúc rớm lệ, bất giác ngẩn người, lập tức nhớ đến việc Thủy đại thúc có thể do Tần Ngọc Nhân bội phản mà hôm nay xúc cảm chạnh lòng, nhất thời chàng cũng không biết an ủi ra sao.

Hồi lâu, Kim Tiểu Sơn mới nghiêng răng nói:

– Có một việc Tiểu Sơn cần bẩm báo với đại thúc.

– Nói đi, có việc gì?

Kim Tiểu Sơn đáp:

– Giữa đường, Tiểu Sơn gặp họ Quan...

Thủy Hành Vân đôi mắt sáng quắc, căm giận nói:

– Tại sao gặp được, tại sao để hấn chạy thoát?

Kim Tiểu Sơn đáp:

– Lúc đó không chỉ có một mình họ Quan...

Không chờ chàng nói dứt, Thủy Hành Vân càng giận nói:

– Tiểu tử mi nên biết, sở trường của Diêm Vương Thoa chính là đối phó nhiều người, tại sao dễ dàng tha cho chúng chạy?

Kim Tiểu Sơn ngượng ngừng đáp:

– Trong đó có một lão thái thái, lão nói là sư nương của đại thúc, cho nên tiểu tử...

Thủy Hành Vân vừa nghe nói:

– Bản lĩnh họ Quan thật lợi hại, dám mời được lão sư nương đã lâu không ra khỏi cửa.

Kim Tiểu Sơn tiếp lời:

– Dường như lão thái thái do Tần Ngọc Nhân mời đi, hơn nữa ngay cả Tần Trường Thái cũng đi chung với họ.

Thủy Hành Vân hừ lạnh một tiếng nói:

– Tần lão đầu này thích nhất là chiếm tiện nghi, nếu có lão thì hai người còn lại nhất định là Bát Cước Vương và Bát Cước Lý.

Kim Tiểu Sơn lắc đầu nói:

– Hai người kia không phải là hai tên gốc đó mà là đôi thiếu niên nam nữ khoảng hai mươi tuổi lưng mang kiếm, hai người suốt buổi không lên tiếng.

Thủy Hành Vân vừa nghe chau mày lắm lắm:

– Đây lại là ai? Lẽ nào là hai diệt tôn của sư phụ? Bọn chúng thật đã lớn cả rồi sao?

Thủy Hành Vân dứt lời, ngoảnh đầu nhìn Biển Hòa, lắc mạnh đầu thở dài.

Biển Hòa vuốt râu nói:

– Thủy nhân huynh, chuyện của huynh sắp kết thúc rồi, có lão thái thái ra mặt, đối với huynh có lợi chứ không có hại.

Thủy Hành Vân nói:

– Biển huynh đâu có biết, Tần Ngọc Nhân là ả ác nhân, nhất định sẽ nói những lời không tốt về ta, khiến cho sư nương ta bực tức.

Biển Hòa cười nói:

– Huynh hãy an tâm, trong thiên hạ vốn có nhiều chuyện mờ ám xảy ra hàng ngày, nhưng cũng có lúc sẽ được vạch trần tất cả, tuyệt không thể lừa gạt được vĩnh viễn, nay lão thái thái xuất thân ra mặt, lão huynh trước mặt trưởng bối kẻ tội của ả, khiến ả lộ đuôi hồ ly ra.

Kim Tiểu Sơn cùng nói:

– Tiểu tử biết đại thúc đã không muốn gặp bà ta, nhưng cũng không tránh khỏi cuối cùng cũng phải chạm mặt nhau, đến lúc đó tiểu tử sẽ là người làm chứng cho đại thúc, những câu đối thoại của bà ta và họ Quan hôm đó, tiểu tử cũng nghe thấy. Đến lúc đó, đại thúc chỉ cần gạt đầu, Tiểu Sơn sẽ trước mặt mọi người nói không sót một chữ.

Lúc này, Lâm Đồng vội vã đi vào nội đình sắc mặt tươi vui nói:

– Tìm được rồi, tìm được rồi!

Thủy Hành Vân vội hỏi:

– Có phải tìm được Ngũ Nguyệt Hoa trang ở ao Đào Hoa không?

Lâm Đồng xoa tay cười nói:

– Chính là tìm được ao Đào Hoa.

Kim Tiểu Sơn tinh thần phấn chấn hỏi:

– Ở đâu?

Lâm Đồng khoát tay nói:

– Vào đi.

Một thanh niên trẻ tuổi thân thể thấp bé ăn mặt giống tiểu phu, sắc mặt mệt mỏi, nhưng vẫn không che lấp được niềm vui trong lòng, ôm quyền nói:

– Thuộc hạ phụng mệnh điều tra tin tức ao Đào Hoa, thuộc hạ vừa leo đến giữa một ngọn núi, chợt nghe gần đó vang lên tiếng vó ngựa, vội nấp trong rừng cây, chỉ thấy phía xa có khoảng sáu người, cự ly xa quá không nhìn rõ là ai. Nhưng

thuộc hạ thấy họ vòng qua vườn đào gần đó, chợt thấy một trang viện trong rừng tùng to, phòng ốc hình dạng đặc biệt, tường đỏ ngói xanh, trong ánh tuyết lấp lánh thật hùng vĩ khí phách, thuộc hạ đang muốn đến gần, chợt thấy trên tảng đá núi khắc ba chữ “ao Đào Hoa” nên mới vội vã trở về bẩm với cốc chủ.

Thủy Hành Vân nói:

– Mi làm tốt lắm, nó nằm về phía nào của Mặc Vân Cốc?

Hán tử đó đáp:

– Dưới chân núi Bát Trảo phía đông nam.

Thủy Hành Vân cười lạnh một tiếng nói:

– Núi Bát Trảo nghe đồn hoang vu nhất, ai ngờ được nơi đó lại là hang ổ của Nhân Diện Lang Quan Hạo.

Biển Hòa cười nói:

– Núi Bát Trảo cách thôn Lão Kim Khoáng không xa, nơi đó thế núi hiểm ác, nghe nói có cạp dữ xuất hiện, ta rất ít đến đó hái thuốc.

Thủy Hành Vân dặn Lâm Đồng:

– Tổng quản ghi lại công của hần, chờ xong mọi việc Mặc Vân Cốc luận công ban thưởng.

Hán tử vội thi lễ, đa tạ rồi lui ra nhà sau.

Kim Tiểu Sơn lúc này mới lên tiếng hỏi:

– Đã tìm được địa điểm, đại thúc tính sao?

Biển Hòa vội lắc tay nói:

– Thủy nhân huynh, việc này không thể gấp được, phải lập kế hoạch tỉ mỉ rồi hành động cũng không muộn.

Thủy Hành Vân nghiêng răng nói:

– Vốn ta đã không chờ nổi nữa, muốn đi núi Bát Trảo ngay nhưng bay giờ chờ qua tết hãy tính...

Kim Tiểu Sơn nói:

– Tha cho họ Quan sống thêm vài ngày nữa.

Lúc này đối với Thủy Hành Vân mà nói đây chính là “rồng nguy cũng có lúc lên trời”, vì ngày trước lão tuyệt chưa từng tưởng tượng đến có ngày tự mình dám tìm đến Tần Ngọc Nhân, giờ đây lão đã hiểu tất cả, hiểu mình như một hình nộm để Tần Ngọc Nhân thao túng, giờ lão muốn đổi mặt vạch trần âm mưu của tiên nhân này, hơn nữa ở trước mặt trưởng bối, để xem ả đối đáp thế nào...

o O o

Quyết định hưởng tết xong mới tìm đến ao Đào Hoa dưới chân núi Bát Trảo, người trong Mặc Vân Cốc đông hẳn lên. Thập đại võ sĩ đã hội tụ một nhà, chốc chốc lại nghe tiếng cười ha hả của họ vang lên...

Thủy Hành Vân lệnh cho Lâm tổng quản mừng năm mới náo nhiệt từng bừng, để mọi người trong cốc đều vui vẻ hạnh phúc.

Còn hai ngày nữa mới đến tết mà trong Mặc Vân Cốc đã từng từng tiếng trống và râm ran pháo nổ.

Lúc này dưới chân núi Bát Trảo, trong Ngũ Nguyệt Hoa trang thuộc ao Đào Hoa cũng đánh trống đốt pháo, nhưng tiếng trống tiếng pháo thưa thớt rời rạc, so với Mặc Vân Cốc như đồi nhỏ nhìn núi to.

Trong tiếng trống kèn, giọng cười ở Mặc Vân Cốc bưng bưng vang xa.

Nhưng ở Ngũ Nguyệt Hoa trang lại vang lên tiếng khóc như đang có người chết vậy.

Không sai, Ngũ Nguyệt Hoa trang lúc này, sau khi trang chủ Quan Hạo vừa về đến cửa đã phát giác bầu không khí khác lạ. Đến lúc vào trên đại đình thấy một quan tài nằm giữa nhà, lão kinh hoàng biết hài tử độc nhất của mình đã bị Kim Tiểu Sơn giết chết, lão hét to một tiếng ngã nhào hôn mê.

Đúng là ác nhân cũng có thân tình.

Lúc này, Miêu Thanh Thanh và Bách Độc cốc chủ Thạch Ban Ngư Thạch Bát, hai người đem việc muốn báo thù cho Quan Phùng Sắc lại bị Kim Tiểu Sơn truy sát, kể tỉ mỉ lại một lượt cho mọi người nghe.

Tần Trường Thái nói với Tần Ngọc Nhân đang sống sờ một bên:

– Mau cho người đỡ hẩn vào phòng ngơi nghỉ.

Tần Ngọc Nhân nói với Thạch Bát:

– Thạch cốc chủ, phiền người đưa Quan trang chủ vào phòng trước, sư mẫu ta còn ở đây.

Thạch Bát gật đầu, lập tức đỡ Quan Hạo đang khóc than thốn thức đi vào phòng trong.

Lúc này lão thái thái động gậy xuống đất một hồi, rồi nói:

– Bản lĩnh chưa học được mấy năm, giết người đã thành thói quen, thì ra ngoài mặt trung hậu nhưng lại che giấu gian ác bên trong.

Tần Ngọc Nhân bước lên đỡ lời:

– Giữa đường lý ra nên hợp lực kết liễu tên tiểu tử đáng ghét đó, sư nương lại nhân từ, chỉ e tìm lại tên này phải phí nhiều tâm sức.

Lão thái thái giận run run mái tóc, trầm giọng nói:

– Lần sau gặp hẩn quyết không tha.

Lúc này tám nhà sư trên nhà đang gõ mõ tụng kinh siêu độ cho Quan Phùng

Sắc, đột ngột từ nhà sau vang lên tiếng kêu gào của một nữ nhân:

– Hãy trả con lại cho tôi!

Lại nghe tiếng Quan Hạo nói:

– Con chúng ta quyết không thể chết oan uổng, muội chờ xem ta lấy thủ cấp của tên cầu trệ đó tế con ta.

Tần Ngọc Nhân nhú mày, vì y thị biết thanh âm nữ tử đó chính là thê tử của Quan Hạo, Hà Hoa Nương Bạch Mi Mi.

Bạch Mi Mi thê lương nói:

– Mười ngày trước đáng lẽ huynh về, tại sao lần này đi lâu không về? Nếu huynh trở về đúng ngày thì đã không xảy ra việc này, huynh nói đi!

Quan Hạo trầm giọng quát:

– Phùng Sắc bị tiểu tử đó đánh chết trước mắt bà, bà còn hỏi hành tung làm gì! Lẽ nào không biết tâm trạng của ta hiện giờ ra sao?

Bạch Mi Mi cãi lại nói:

– Phùng Sắc lớn rồi, ông cho rằng tôi có thể cai quản nó được sao? Thâm cốc ông xây cho nó, tôi đã biết đó là nguồn gốc tai họa rồi.

Quan Hạo giận nói:

– Bà tuyệt đối không nên cho bốn võ sĩ Ngũ Nguyệt Hoa trang ngăn ngừa, bà thật giống sư muội Phương Tiểu Ngọc của bà, như hồ tinh trong động chui ra.

Phương Tiểu Ngọc mà Quan Hạo nói đến đương nhiên là chỉ Đào Hoa Nương Phương Tiểu Ngọc, mà Phương Tiểu Ngọc cũng bị Kim Tiểu Sơn dùng Diêm Vương Thoa giết chết. Lúc này Quan Hạo nhắc đến Phương Tiểu Ngọc càng khiến Hà Hoa Nương Bạch Mi Mi giận dữ mắng:

– Họ Quan kia, tiểu sư muội đáng thương của ta mù quáng theo tên Âu Dương Lượng, lại xảy ra xung đột với ông, gây đến nỗi đôi bên không nhìn mặt nhau. Nhưng giờ sư muội đã chết rồi, ông còn nói này nọ, lẽ nào ông...

Không ngờ Quan Hạo tức giận nghe tiếng “Bộp” vang lên:

– Bà có câm chưa! Bên ngoài có khách quý, bà lại ngăn ta để làm nhảm đủ điều không dứt!

Nghe tiếng Thạch Bát chen vào:

– Gây gổ vài câu thì có thể, cứ sao lại ra tay đánh nhau? Mau vào trong nghỉ đi, tối đến mọi người còn thương lượng làm sao tìm được tên tiểu tử đó.

Hà Hoa Nương Tử Bạch Mi Mi không khóc, sau khi bị một tát tai, lửa giận bùng bùng xông ra ngoài đại đình, mục đích của bà ta là ôm thi thể khóc than, nhưng vừa thấy Tần Ngọc Nhân đã vù một tiếng ngã vào lòng Tần Ngọc Nhân khóc rống.

Tần Ngọc Nhân đưa tay vỗ về Bạch Mi Mi, vừa nói với sư nương:

– Trong thiên hạ đáng thương nhất là nữ nhân chúng ta, nhưng muội tử ơi! Trong thiên hạ kiên cường nhất cũng là nữ nhân chúng ta, muội tạm thời dẹp qua bi thương, cùng nhau thương nghị kế sách tận diệt Mặc Vân Cốc.

Bạch Mi Mi mặt đầm đề nước mắt, ngạc nhiên ngẩng đầu lên hỏi:

– Lẽ nào các vị không phải từ Mặc Vân Cốc trở về?

Tần Ngọc Nhân lắc đầu đáp:

– Không, bọn ta đều từ Tần gia trại ở Võ Quan Phong Diệp Lĩnh đến đây.

Bạch Mi Mi kinh dị nói:

– Thế phía Mặc Vân Cốc...

Tần Ngọc Nhân nói:

– Thủy lão đầu chết tiết đó lại trở về, lão không dám chạm mặt ta, nhưng lão nuôi dưỡng một tên sát thủ họ Kim, cũng chính là tên hại chết Phùng Sắc. Đêm đó, ta và Quan Hạo không phòng bị, bị hấn đuổi chạy khỏi Mặc Vân Cốc. Nếu ta không nhanh chân e rằng đã bỏ xác ở Mặc Vân Cốc rồi.

Bạch Mi Mi kinh hãi, lảo bầm:

– Thảo nào những người ta phái đi Mặc Vân Cốc một đi không trở lại. Chắc họ đã trúng mai phục rồi.

Tần Ngọc Nhân nhẹ giọng đáp:

– Rời bỏ Mặc Vân Cốc dễ dàng như thế ta thực không cam tâm. Mau bái kiến sư mẫu ta, lần này ta nghe có nhị thúc mới cùng nhau mời lão nhân gia xuất môn.

Bạch Mi Mi vội lau nước mắt, chạy đến bên lão bà đang ngồi thi lễ nói:

– Bạch Mi Mi khấu đầu ra mắt lão thái thái.

Lão bà vội bảo thiếu nữ trẻ tuổi mang kiếm đứng bên cạnh nói:

– Mau đỡ Quan phu nhân lên, đứa con này bị giết quả thực đáng thương.

Bạch Mi Mi lại khóc:

– Lão thái thái phải làm chủ cho văn bối mới được.

Lão bà mím môi, khóe miệng càng sòm sòm, im lặng một hồi mới nói:

– Lão bà bà đã đến đây đương nhiên phải làm rõ sự tình, phu nhân cứ an tâm, lo xong hậu sự cho con trẻ, chúng ta tìm đến Mặc Vân Cốc.

Đêm đó, Ngũ Nguyệt Hoa trang đèn đuốc sáng choang. Vì hôm sau là ngày nhập liệm, để lỡ ngày mai thì phải chờ đến ngày mừng hai tháng hai sang năm. Đây là do lão hòa thượng tụng kinh tính toán ngày tháng.

Quan Hạo quyết định ngày mai hạ huyệt. Đương nhiên đêm nay tám hòa thượng và tám đạo sĩ càng gõ mõ tụng kinh suốt đêm.

Ngày hôm sau người đưa đám sáu bảy mươi người, nhưng Quan Phùng Sắc lại là hạng tiểu bối, phụ mẫu chỉ có thể nhìn tụng niệm nhưng không được đưa đến phần mộ. Khi linh cữu Quan Phùng Sắc khiêng ra khỏi đại đình, Quan Hạo còn cầm một cây thước, liên tiếp đánh ba lần trên linh cữu, đó là đầu bạc đưa tiền kẻ đầu xanh, ba gậy đánh đưa con bất hiếu.

Cuối cùng, Ngũ Nguyệt Hoa trang lại khôi phục quang cảnh trước đây.

Sắp đến tết rồi, nhưng người trong Ngũ Nguyệt Hoa trang biết rõ năm nay chẳng ai nghĩ đến việc hưởng tết vui vẻ. Và sau khi lo xong hậu sự cho Quan Phùng Sắc, trang chủ lập tức triệu tập quản gia, dặn chuẩn bị đến Mặc Vân Cốc.

Trên tòa Long Hồ đại đình của Ngũ Nguyệt Hoa trang, Quan Hạo không cho nhắc đến một chữ tết, có chăng chỉ là làm cách nào báo thù cho hài tử. Tần Ngọc Nhân bám sát nhắc nhở lão thái thái trước giết họ Kim, còn đối với Thủy Hành Vân thì không nhất định không dám chống đối lão bà.

Kế hoạch tác chiến đã được lão thái thái gật đầu đồng ý, chọn ngày thật đúng lúc – ngày ba mươi tết sẽ tìm đến Mặc Vân Cốc.

Chiếu theo tập tục, ba mươi cuối năm là ngày trả sạch nợ, gọi là trả tiền thiếu nợ, đến cửa đòi nợ.

Sáng sớm, người Ngũ Nguyệt Hoa trang thật bận rộn, vì hôm nay là ngày hai mươi chín, lúc nào trang chủ hạ lệnh, những người phải lên đường lập tức đi ngay.

Lão thái thái lớn tuổi ngủ chưa đến sáng đã thức dậy, bà thấy người trong Ngũ Nguyệt Hoa trang đều đã chuẩn bị chiến đấu, bất giác nhú mày lòng thầm nghĩ trận chiến này vừa mở ra, không biết còn được mấy người sống qua năm nay.

Không ngờ khi dùng cơm trưa, đột nhiên có gia đình về bẩm báo.

Quan Hạo đang phân phái nhân thủ, lập tức hỏi:

– Việc gì?

Tráng đinh đó đáp:

– Mặc Vân Cốc có người đưa thiệp hồng tới!

Quan Hạo giận dữ mắng:

– Lão họ Thủy chết tiết kia, còn châm chọc Quan nhị thái gia. Ta ở đây lo việc tang, lão ở đó lại tổ chức tiệc vui. Tổ bà nó! Giết ngay tên đưa thư, mọi người chuẩn bị xuất phát.

Tần Ngọc Nhân đứng bên cạnh vội nói:

– Chờ đã, mang tên đó vào đây hỏi qua, cũng có thể biết Mặc Vân Cốc mấy ngày này có chuẩn bị gì, hỏi xong giết cũng không muộn.

Quan Hạo gật đầu nói:

– Trong lúc giận dữ ta đã quên hỏi khẩu cung trước.

Và bảo tên tráng đinh đó:

– Dem hấn vào!

Người này là một hán tử cao lớn rắn chắc, hấn mới trở lại Mặc Vân Cốc, giờ đây hấn ngang nhiên đi vào cửa đại đình Ngũ Nguyệt Hoa trang.

Ngẩng đầu nhìn thấy trên cửa có treo một tấm biển to, bốn chữ thếp vàng “Long Hồ đại đình”.

Trong đại đình, Quan Hạo lạnh lùng ngồi trên ghế bành, chung quanh có không ít nhân vật hình dạng quái dị đang ngồi. Trong đó có hai người là hai lão già sún răng, một người hấn biết là Tần Trường Thái trước đây không lâu còn ở trong Mặc Vân Cốc, còn người kia xem ra còn già hơn, có lẽ là sư nương của cốc chủ.

Hán tử trẻ tuổi này vừa thấy đã vội lấy trong ngực ra một thiếp hồng lớn, hấn dâng cao quá đầu, cẩn thận trình trọng bước đến trước mặt lão thái thái.

Không ngờ bước chưa được nửa đường, Quan Hạo đã đột nhiên quát:

– Qua đây!

Hán tử dừng bước nghiêng đầu, chậm rãi nói:

– Tiểu tử phụng mệnh cốc chủ đến cung thỉnh lão thái thái, thiếp hồng này là dâng đến lão thái thái.

Không chờ Quan Hạo la tiếp, hán tử bước gấp đến trước mặt lão bà, hấn quỳ một gối, đôi tay đưa thiếp hồng nói:

– Cốc chủ được biết lão thái thái rời đài sen đến nơi núi hoang này nên lệnh tiểu tử đến cung thỉnh lão thái thái đến Mặc Vân Cốc, cốc chủ nói sắp đến tết rồi, không thể lão thái gia ăn tết không vui, có thù mới hận cũ gì cũng phải chờ lão thái thái qua tết hãy tính. Bây giờ Mặc Vân Cốc treo đèn kết hoa, không khí tưng bừng chờ lão thái thái đến.

Lão thái thái đưa tay nhận thiếp hồng, gật đầu nói:

– Được lắm! Hành Vân còn hiếu thuận, nhưng trước khi làm rõ sự việc, lão bà này tạm thời không thể đi.

Hán tử vội nói:

– Lão thái thái không biết đâu, cốc chủ của tiểu tử vừa nghe lão nhân gia đến nước mắt đầm đề cứ mãi trông mong lão nhân gia, còn cứ than thở mình bất hiếu.

Quan Hạo trợn trừng muốn rách khóe mắt mắng:

– Cút! Lão thái thái đã nói rất rõ, mi còn ở đây lải nhải gì, không thức thời coi chừng cái đầu của mi!

Hán tử vừa nghe, đã thi lễ với lão bà:

– Tiểu tử phụng mệnh đến đây, lão thái thái không thể nhìn để họ giết tiểu tử chứ?

Lão thái thái khoát nói:

– Mi về đi, hôm nay ta có thể lên Mặc Vân Cốc.

Hán tử mừng rỡ, vừa mới thi lễ đã nhanh chóng đi ra khỏi đại đình.

Thì ra trong Mặc Vân Cốc, sau khi Thủy Hành Vân biết được Tần Ngọc Nhân và Quan Hạo mời sư mẫu đến Ngũ Nguyệt Hoa trang nên thương nghị với Biễn Hòa. Biễn Hòa đề nghị phái người đi mời lão thái thái, ngoài mặt mời lão bà, thực ra là thám thính tình hình Ngũ Nguyệt Hoa trang.

Đương nhiên hán tử phải có người bảo hộ, nếu không họ Quan nửa đường ra tay, hán tử nhất định sẽ chết.

Ngũ Nguyệt Hoa trang quả thật rất lớn, trước trang là một dòng suối, nước suối chảy quanh năm, giờ tuy là đang mùa đông lạnh lẽo, nhưng suối vẫn không ngừng reo chảy, ở đây không có trăm chim mà chỉ có một bầy quạ đen, điểm xuyết trong vùng tuyết trắng xóa khiến trắng đen to điểm cho nhau trông rất lạ mắt.

Vòng qua dốc núi Đại Sơn, đều là cây đào và cây dâu già lão, gần đó lại là rừng trúc có hàng lối, phòng ốc trong Ngũ Nguyệt Hoa trang trồng đầy hoa đào này tuy xây dựng to lớn nhưng trong khung cảnh núi non hùng vĩ trở nên nhỏ bé hẳn.

Ven theo dốc núi đi xuống. Hấn không quên lời bà lão nói “hôm nay ta có thể đến Mặc Vân Cốc”.

Đủ rồi, chỉ một câu nói vô tình của lão bà là một tin báo vì lão bà không thể một mình lên Mặc Vân Cốc.

Qua một chiếc cầu nhỏ, hán tử thúc ngựa phi nhanh, chớp mắt đã phi tới phía tây bắc Bát Trảo Lĩnh, đó là đường đi về Mặc Vân Cốc.

Cũng ngay trong lúc này, trong Ngũ Nguyệt Hoa trang hai kỵ mã thúc ngựa phóng ra, họ cao lớn vạm vỡ, trên lưng giắt đại đao bao đao bằng da trâu, miệng la hét vang dội truy đuổi hán tử trước mặt.

Hai ngựa phi rất nhanh nhưng hán tử phía trước cũng không chậm, nửa tiếng sau, đôi bên đã chạy ra ngoài bốn mươi dặm.

Đột nhiên, hán tử phía trước ghim cương dừng lại, cười lạnh nhìn về đôi ngựa đang phi về hướng mình, cao giọng nói:

– Cốc chủ đoán không sai, họ Quan quả thật phái người đuổi theo.

Chợt nghe Lang Lão Đại cười lớn nói:

– Tiểu tử đừng nóng, ở đây còn có Lang Lão Đại ta và Thạch Bắc Đầu.

Không sai, hai đại hán ẩn thân trên vách núi chính là Lang Lão Đại và Thạch Bắc Đầu do Thủy Hành Vân phái đi hộ tống hán tử.

Hán tử đã cười khanh khách nói:

– Lang gia, Thạch gia yên tâm, họ Quan phái ra hạng gì cũng không dọa được ta đâu, chờ một lát nhị vị xem.

Thoáng chốc, ngựa đuổi đã đến, đã nghe đại hán trên lưng ngựa cười mắng:

– Có phải tiểu tử mi gặp phải quỷ chặn đường, tại sao không chạy nữa?

Hán tử cười nói:

– Chạy? Tại sao ta phải chạy?

Hán tử chưa dứt lời, một đại hán đã tuốt đao cầm tay, nghiêng răng nói:

– Diêm Vương muốn mi canh ba chết, mi không sống nổi đến canh tư.

Hán tử tròn mắt đáp:

– Bọn mi muốn giết ta?

Đại hán kia cũng tuốt đao hỏi lại:

– Mi nói xem sao?

Hán tử khoát tay nói:

– Nên biết hai bên giao chiến đừng chém sứ giả, huống chi ta chỉ là người đưa thư.

Cười lạnh, đại hán xoay người nhảy xuống ngựa nói:

– Vốn không muốn giết người, nhưng mi đã nghe được một câu nói vô cùng trọng yếu, cho nên mi không thể không chết, cho nên giết mi cũng là một chuyện bất đắc dĩ mà thôi.

Đại hán kia đã đến sau lưng hét:

– Tiểu tử nhận mạng đi!

Thân pháp hần rất nhanh, vừa nói vừa đột ngột nhảy đến, đại phá đao hùng hậu, vung thành vòng tròn ánh sáng bổ đến hán tử. Hán tử giật mạnh cương ngựa, ngựa nhảy chồm lên hai chân đại hán đá lên không cơ hồ khiến hán tử rơi xuống mình ngựa.

Đúng lúc này, giữa không trung hai bóng người giống như hai cánh chim đại bàng bay xuống, hét:

– Giết!

Hai bóng người bay xuống đó là Lang Lão Đại và Thạch Bắc Đầu.

Lang Lão Đại đôi tay nắm chặt cây búa, chòm râu đỏ phất phơ, nay xuống bổ xuống đầu đại hán.

Đại hán đó hoảng vía, vội đưa đao lên đỡ, người nghiêng sang bên, vội vã lui đến bên sơn đạo, đại phá đao hoành ngang trước ngực.

Một bên, quỹ đầu đao của Thạch Bắc Đầu cũng đang chém xả xuống thân đao của đại hán còn lại.

Do Thạch Bắc Đầu từ trên bay xuống, thế đao nặng như ngàn cân chấn động đến cánh tay đại hán tê chồn, đại phá đao cơ hồ rơi khỏi tay.

Thấy hai người Lang Lão Đại, Thạch Bắc Đẩu trên trời giáng xuống, hán tử cười ha hả nói:

– Lang gia, Thạch gia, nơi đây không có việc của tiểu tử, tiểu tử chúc hai vị đắc thắng, xong rồi cũng mau trở về Mặc Vân Cốc, tiểu tử đi trước một bước đây.

Hán tử trẻ tuổi võ ngựa phi nhanh, một tên đại hán cử đao chỉ Lang Lão Đại hai người nói:

– Ai chết về tay ai còn chưa chắc, đừng có huênh hoang quá sớm.

Lang Lão Đại trầm giọng nói với Thạch Bắc Đẩu:

– Nhiều lời làm gì với hai tên vô lại này, hãy sớm làm xong chuyện.

Thạch Bắc Đẩu toét miệng cười nói:

– Huynh chọn một tên, còn lại tên kia cho đệ thu thập.

Hai tên đại hán Ngũ Nguyệt Hoa trang vừa nghe đã tức giận, song song cử đao hết sức đánh tới.

o O o